

WYROK ZAOCZNY

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 9 marca 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu XI Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Wojciech Wojnar

Protokolant: Agnieszka Peregudów

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 9 marca 2016 r. we W.

sprawy z powództwa (...)

przeciwko W. K.

o zapłatę

oddala powództwo.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) Sp. z o.o. z siedzibą w P. zawarła z W. K. w dniu 25 września 2013 r. umowę pożyczki gotówkowej, na mocy której udzieliła W. K. pożyczkę w kwocie 1.500 zł na warunkach określonych w umowie.

Zgodnie z § 4 umowy pożyczka będzie oprocentowana według stałej stopy procentowej wynoszącej 0% w stosunku rocznym.

(dowód: - umowa pożyczki, k. 12-14)

W dniu 4 sierpnia 2014 r. (...) Sp. z o.o. i (...) zawarli umowę sprzedaży wierzytelności, której przedmiotem były przysługujące (...) Sp. z o.o. wierzytelności pieniężne szczegółowo określone w papierowej wersji Załącznika nr 1 do umowy.

W myśl § 3 umowy umowa wchodziła w życie z dniem zawarcia. Przejście na kupującego wierzytelności następuje pod warunkiem uiszczenia w całości ceny.

(dowód: - umowa sprzedaży wierzytelności, k. 15-18)

Pismami z dnia 19 sierpnia 2014 r. (...) zawiadomiło W. K. o nabyciu wierzytelności z umowy z dnia 25 września 2013 r. i wezwała ją do zapłaty kwoty 2.454 zł.

(dowód: - pisma strony powodowej, k. 19-20)

Powyższe ustalenia Sądu znajdują uzasadnienie we wszystkich przeprowadzonych dowodach, które zostały powołane przy ustalaniu podstawy faktycznej rozstrzygnięcia.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd zważył co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Podstawą prawną żądania powoda jest art. 720 k.c. i art. 509 k.c. W myśl pierwszego z tych przepisów przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Zgodnie zaś z art. 509 § 1 i 2 k.c. wierzyciel może przenieść wierzytelność na osobę trzecią. Wraz

z wierzytelnością przechodzą wówczas na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

W niniejszej sprawie pozwana, wezwana prawidłowo na rozprawę, nie ustosunkowała się do żądania pozwu i nie wniosła o rozpoznanie sprawy podczas jego nieobecności.

Stosownie do treści art. 339 § 1 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa (art. 339 § 2 k.p.c.).

W niniejszej sprawie nie budziło jedynie wątpliwości, że pozwana zawarła z (...) Sp. z o.o. umowę pożyczki na kwotę wskazaną w tej umowie.

Wątpliwości dotyczą natomiast legitymacji procesowej czynnej powoda. Tym samym nie można było przyjąć za prawdziwe twierdzeń powoda przytoczonych w pozwie.

Otóż, wskazać należy, że aby ochrona prawna mogła być przez Sąd udzielona, z żądaniem jej udzielenia musi wystąpić osoba do tego uprawniona. Tymczasem w niniejszej sprawie strona powodowa nie wykazała czynnej legitymacji procesowej. Wprawdzie w uzasadnieniu pozwu wskazała ona, że na podstawie umowy cesji przejęła od (...) Sp. z o.o. prawa do wierzytelności wobec pozwanej, niemniej dołączone przez nią do pozwu dokumenty nie potwierdzają tych twierdzeń, a nawet stoją w sprzeczności z tymi twierdzeniami. Przede wszystkim, wskazać należy, że umowa sprzedaży wierzytelności z dnia 4 sierpnia 2014 r. jest umową warunkową, uzależniającą przejście wierzytelności na stronę powodową od uiszczenia ceny. Powodowa spółka zapłaty ceny jednak nie udowodniła. Tym samym, nie wykazała, że spełnił się warunek zawieszający przejścia wierzytelności na stronę powodową. Wskazać też należy, że z dołączonej do pozwu umowy przelewu wierzytelności wynika, że (...) Sp. z o.o. zbyła na stronę powodową bliżej nieoznaczone wierzytelności, ale umowa nie konkretyzuje tych wierzytelności, w szczególności co do osoby dłużnika i wysokości wierzytelności. Brak jest zatem podstaw do stwierdzenia,

że przedmiotem tej umowy była dochodzona wierzytelność. W umowie wskazano, że wierzytelności będące przedmiotem umowy sprzedaży zostały wskazane w załączniku nr 1 do umowy. Strona powodowa nie zaferowała jednakże takiego dokumentu w poczet materiału dowodowego. Wystarczającym dowodem potwierdzającym nabycie dochodzonej wierzytelności nie może być natomiast zawiadomienie o przelewie, albowiem dokument ten pochodzi od strony powodowej, zainteresowanej wynikiem postępowania.

Wobec powyższego uznać należało, że strona powodowa – wbrew spoczywającemu na niej ciężarowi dowodu (art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c.) – nie wykazała, że nabyła wierzytelność dochodzoną w niniejszej sprawie. Tym samym na podstawie powołanych przepisów Sąd powództwo oddalił.